

OSKAR PASTIOR

Habár az apám

nemcsak rajztanár volt, hanem később egyszer meg is halt, anyám hol Erdélyben, hol azokban az években, melyek a későbbi életemben döntőek kellett legyenek, meg is szült. Hasonlóan összetett tényállások tehetnek egyre inkább arról, hogy nemcsak verset írok, hanem másokat sem. Talán mindez azzal függ össze, hogy az iskolában – Platónéban természetesen; ahol akkor és annyit lehet beszélni, ne ki virágzik – nem figyeltem eléggé, ahogy a bűn és bűnhődés a háború és békéhez viszonyul (mint a regények egyrészt, másrészt életrajzilag, egyenként és fordítva), és bár én akkoriban a gőzkazán alatt vittem az éjszakai műszakot, hogy az ok és okozat ellen egy kissé történelmileg egy kissé védett legyek. Később ladaszegecslő lettem, betonkeverő, ingatlanbecsüs, egy kusza erdős és bondor tájon, aminek a zenéhez van köze; röviden, amit magamról mesélhetek, később (vagyis jelentősen megfigyelve) az is mesterkéltséggé lesz, megkomponált; persze egyetemre is jártam aztán, Bukarestben, és még a rádióban is dolgoztam; de riporternek gyenge voltam. Mégis, még néhány további földrajzi ugrás és belátás után is, még mindig egy furcsa, vagyis amolyan szabadúszó libabőrzés és vándorcidrizés fog el, ha azt mondom: „Költő vagyok” – vagy hogy „Ergo sum”. Gyanús, gyanús. Mert hisz az összes felismerésügyletből, amiről aztán könyvelést vezetek, egyesek hiányoznak, de még az úrlapok is hanyagul híján vannak a teljességnek. Amúgy pedig ezennel kinyilvánítom, hogy a vajasládák szegecslésében gyengébb vagyok, mint a padlizsánosokéban, melyeknél egyszer elértem az óránkénti 800-at. Éljen a padlizsánosládá, egy született szépség. „Jó, ha elkülönböző.”

Csak ülök és cirógatok

a kisagyat mert pörget
a nyelvet mert görget
mégis mozog
mégis hidegen hagy és felvidít
még a létrán is ülhetik
és csak nézem a nyulat
lyukas az edény rozog
dugd be inkább Hans ott
ha egy a világ hány
vedd a nyelvet lazán
dugd belül kívül
minden lépcsőn
csend ül

Ki is jön ott reggelszépen?

Ki reggeledik szépen ide?
Ki viul reggelente ide?
Azt a szép ki így korán?
Ki jön ott kor ki így szépen?
Ki kíván így pír ki úgyes gyünne?
Ki hír ki hall hát e?
Igyeksz ki ide?
Izz aki itté?
Ki zibe?
Szépest

a botticelliverset

a botticelliverset meg akartam írni mert a pártot dicsőítőt is megírtam de nem tetszett azért írni egy verset mert már egy másikat is megírtál ennyiben hagytam azon gondolkodom a nem megírt botticelliversben botticellin múlik-e hogy nem írtam róla vagy a párthízelgőnek nem tetszett botticelli más szavakkal talán mégis írtam volna botticelliről ha a pátról nem is vagy lehet hogy botticelliről egyáltalán nem is írtam volna továbbá az áll még ebben a nem megírt botticelli versben hogy a pártmagasztalónak BOTTICELLI volt a címe miközben neki magának csak KERTI HINTA

mindig

az a vers nincs, nincsen az a vers. csak az, mely éppen téged olvas.
de mert te ebben a versben mondod, lásd fent, hogy az a vers nincs,
csak ez, mindig csak ez, mely történetesen éppen téged olvas, az a vers attól még olvashat téged, mert te őt nem olvasod, lásd fent, és
akkor ez a vers sincs mindig itt és most. mindkettőt olvasod, te és te.
tegezd őket, mert ők azért olvasnak téged, ki nemcsak itt és most.

a borzongásvers

a borzongásvers beleborzong a gondolatba hogy egy olyan beszéd folyamatból áll mely azt állítja magáról hogy egy gondolatiság benne annyira önállósodott hogy a beszéd folyamatában már a borzongás gondolatába is beleborzong a borzongásvers balga hogy ilyet gondol hogy is lehetne a borzongás gondolatába beleborzongani

Akácpornó

Alapállás, napi ügyek – párok, párok; csak a bagzás, ha feláll még, az agyakból kivágódik, az agyakból... csupa fésű, finom bőrök, ötven

kilót ha kigyőződ: eljelentés – futni hagyni, mindenkinek néhány távot, megint újra: szecsckaszőke (először), sorakozó (másodszor)

is); a természetek oldaláról egyes élek redőiben: cafatok, cafatok; túlbuzgók és készségesek; kéglire fel, ha nyomul ha (ezek bárszékek!, hajak ezek!),

tubust nyomni, tubust nyomni... világnyomon; sövénynyírás, ide lábhoz (és harmadszor) – bőit adjatok! pajtát! nyirkot! – folyjon, folyjon... ahol

Seychelleken kuszálódnak augusztusok és frizurák , a) elhúzol el mellettük (csupa túra, csupa bakancs, fehér ember!), b) századokkal őket, nem épp halkan,

félmázsáson hegygerincen vésni-fenni – mindezt elől előtérben; és aztán: zabaléc! bilibimbók! lények-lények!... a sarkon túl – csakis párok;

és lökések, csakis szépen, korlátlanul...; a töltésig csőtől gyötör a Legjobb Első Kilencedik; így voltatok; zajos tetszés, irány érték.

a népies vers

a népies vers gyökerekből táplálkozik csalogány-nyelvekből békacombokból de annyira szereti az ibolyákat hogy már szégyelli magát másrészt nem lehet csak úgy elmenni a népies vers mellett anélkül hogy ne köszönténém egyszer egy hasbeszélő elrabolta dél-walesben egy fehér falból beszéltette de nem kért érte semmit most már írhat mindenki amit akar

sorompó eszik útjelz t

ezerkilencszáz / huszonhét
 nagyszeben erdély
 zavaros / a nyarad
 nem akarsz / megszállni

bűnös / büntelen
 ó megszületve / ó vizespálca
 és listák / nevek és
 fogolytárs / liget

kisebbségek / utcák
 törött / ép
 tömeg / súly
 háború / nyugalom

felvon / költöz
 málha / snitt
 bálteremköznyársak
 vissza / nem vissza

Mi is valójában a lefordíthatóság?

Mi is valójában a lefordíthatóság? A napnál világosabb. Ez annyira világos, hogy a fuvaros a legkisebb fiától átveszi és csuklóból átgardírozza a XX. századon. Ez egy halvány reménysugár, ami a szavak lényege, a politikacsinálóké, azzal, hogy bemutatnak nekik. A tök belülről derül, egy rakomány megvilágosodás. Illetlenül fordítjuk le a gondolatokat, tiszteletünk jeléül.

HALMOSI SÁNDOR fordításai